Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

30. června 2016 *

„Řízení o předběžné otázce — Zásada loajální spolupráce — Zásady rovnocennosti a efektivity — Vnitrostátní právní úprava, jež stanoví podmínky pro vrácení neoprávněně vybraných daní i s úroky — Výkon soudních rozhodnutí týkajících se těchto práv na vrácení, která vycházejí z unijního právního řádu — Vrácení rozložené na dobu pěti let — Úprava vrácení peněžních prostředků vybraných na základě daně — Nemožnost výkonu rozhodnutí“

Ve věci C-200/14,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Tribunalul Sibiu (Krajský soud v Sibiu, Rumunsko) ze dne 20. března 2014, došlým Soudnímu dvoru dne 22. dubna 2014, v řízení

Silvia Georgiana Câmpean

proti

Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Mediaș, nyní Serviciul Fiscal Municipal Mediaș,

Administrația Fondului pentru Mediu,

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení M. Ilešič (zpravodaj), předseda senátu, C. Toader, A. Rosas, A. Prechal a E. Jarašiūnas, soudci,

generální advokát: M. Szpunar,

vedoucí soudní kanceláře: L. Carrasco Marco, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 22. října 2015,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za S. G. Câmpean D. Târşiou, advokátem,

— za rumunskou vládu R. H. Raduem, jako zmocněncem, ve spolupráci s V. Angelescuem a D. M. Bulancea, poradci,

— za Evropskou komisi R. Lyalem, G.-D. Balanem a M. Wasmeierem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 18. února 2016,

* Jednací jazyk: rumunština.

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 6 SEU, zásad, kterými se řídí vrácení vnitrostátních daní vybraných v rozporu s unijním právem, a článků 17, 20, 21 odst. 1 a článku 47 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“).

2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi Silvií Georgianou Câmpean a Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Mediaș (městská správa veřejných financí v Mediaș, Rumunsko) a Administrația Fondului pentru Mediu (správa fondů pro životní prostředí, Rumunsko) ohledně vrácení daně vybrané v rozporu s unijním právem, kterou musela S. G. Câmpean v Rumunsku uhradit při registraci motorového vozidla pocházejícího z jiného členského státu, a výplaty úroků.

Rumunský právní rámec

3 Legea nr. 9 privind taxa pentru emisiile poluante provenite de la autovehiculeoi (zákon č. 9 o dani z emisí škodlivých látek z motorových vozidel) ze dne 6. ledna 2012 (*Monitorul Oficial al României*, část I č. 17 ze dne 10. ledna 2012, dále jen „zákon č. 9/2012“), zavedl daň ze znečištění životního prostředí z motorových vozidel kategorií M1 až M3 a N1 až N3. Podle čl. 4 odst. 1 zákona č. 9/2012 vznikala povinnost k platbě této daně zejména při první registraci motorového vozidla v Rumunsku.

4 Článek XV Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8 pentru modificarea și completarea unor acte normative și alte măsuri fiscal-bugetare (nařízení s mocí zákona č. 8 o změně a doplnění některých normativních aktů a jiných daňových a rozpočtových předpisů) ze dne 26. února 2014 (*Monitorul Oficial al României*, část I č. 151 ze dne 28. února 2014, dále jen „OUG č. 8/2014“), stanoví:

„1. Platba částek stanovených soudním rozhodnutím, jejichž předmětem je vrácení daně za znečištění životního prostředí z motorových vozidel a daně za znečišťující emise z motorových vozidel, úroků vypočítaných až do dne úplného zaplacení a nákladů řízení, a jakékoliv jiné částky stanovené soudem, která se stala vykonatelnou do 31. prosince 2015, se vykoná v rozmezí pěti kalendářních let, přičemž každoročně se vyplatí 20 % z výše těchto částek.

2. Žádosti daňových poplatníků o vrácení daně upravené v odstavci 1 se vyřizují v souladu s ustanoveními [Ordonanța Guvernului nr. 92 privind Codul de procedură fiscală (nařízení vlády č. 92, daňový řád) ze dne 24. prosince 2003 (*Monitorul Oficial al României*, část I č. 941 ze dne 29. prosince 2003, dále jen „OG č. 92/2003“)], ve znění pozdějších změn a doplňků, ve lhůtě 45 dnů od podání žádosti, přičemž platba ročních dílčích částek se provede podle harmonogramu, který vypracovala správa fondů pro životní prostředí).

3. Lhůta stanovená v odstavci 1 počíná běžet od okamžiku uplynutí lhůty uvedené v odstavci 2.

4. Během období uvedeného v odstavci 1 se všechna řízení o výkonu rozhodnutí ze zákona přerušují.

5. Částky uvedené v odstavci 1, hrazené podle tohoto nařízení s mocí zákona, se upravují na základě indexu spotřebitelských cen, který vyhlašuje Institutul Național de Statistică (vnitrostátní statistický úřad).

6. Ministr životního prostředí a klimatických změn spolu s ministrem veřejných financí stanoví ve lhůtě uvedené v odstavci 1 společným nařízením postup, na jehož základě se provede platba z exekučního titulu.

7. Zůstatky z částek z exekučních titulů vydaných do dne nabytí účinnosti tohoto nařízení s mocí zákona, u kterých ještě nebyl zahájen výkon rozhodnutí, se vyplatí podle odstavců 1 až 6.“

5 Podle důvodové zprávy k OUG č. 8/2014 bylo přijetí tohoto zákona odůvodněno zejména „obtížemi, které se doposud vyskytovaly při provádění soudních rozhodnutí, jejichž předmětem je zaplacení částky daně za znečištění životního prostředí z motorových vozidel a daně za znečišťující emise z motorových vozidel, vzhledem k negativnímu dopadu výkonu exekučních titulů za obecně platných právních podmínek jak na rozpočet Správy fondů pro životní prostředí, tak na souhrnný konsolidovaný rozpočet, [a] s ohledem na potřebu stanovit na omezenou dobou platnosti zvláštní pravidla, pokud jde o výkon soudních rozhodnutí nařizujících zaplacení částky daně za znečištění životního prostředí z motorových vozidel a daň za znečišťující emise z motorových vozidel. Nepřijetí takových ustanovení by totiž mohlo vést k nemožnosti udržovat vyrovnaný rozpočet a mlčky k nedodržování vnitřních závazků přijatých Správou fondů pro životní prostředí a povinností Rumunska v oblasti ochrany životního prostředí jakožto členského státu Evropské unie“.

6 Na základě čl. XV odst. 6 OUG č. 8/2014 byla přijata vyhláška Ordinul nr. 365/741 al ministrului mediului şi schimbărilor climatice şi al ministrului finanţelor publice privind aprobarea Procedurii de efectuare a plăţilor sumelor prevăzute prin hotărâri judecătoreşti având ca obiect restituirea taxei pe poluare pentru autovehicule şi a taxei pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule şi a modelului şi conţinutului unor formulare şi pentru modificarea anexei nr. 4 la Ordinul ministrului mediului şi schimbărilor climatice şi al viceprim-ministrului, ministrul finanţelor publice, nr. 490/407/2013 pentru aprobarea Procedurii de restituire a sumelor prevăzute la art. 7, 9 şi 12 din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 9/2013 privind timbrul de mediu pentru autovehicule, precum şi a sumelor stabilite de instanţele de judecată prin hotărâri definitive şi irevocabile (vyhláška ministra životního prostředí a klimatických změna a ministra veřejných financí č. 365/741 o schválení postupu o vyplacení částky stanovené soudními rozhodnutími, jejichž předmětem je vrácení daně za znečištění životního prostředí z motorových vozidel a daně za znečišťující emise z motorových vozidel, rovněž o schválení vzoru a obsahu určitých formulářů, kterou se mění příloha 4 vyhlášky ministra životního prostředí a klimatických změna a místopředsedy vlády, a ministra veřejných financí č. 490/407/2013 o schválení postupu o vrácení částek upravených v článcích 7, 9 a 12 nařízení s mocí zákona č. 9/2003, které stanoví ekologickou daň pro motorová vozidla a vrácení částek, které jsou stanoveny konečnými a pravomocnými rozhodnutími soudu), ze dne 19. března 2014 (dále jen „vyhláška č. 365/741/2014“), a stanoví prováděcí pravidla tohoto článku XV.

7 Článek 1 odst. 2 a 3 téže vyhlášky stanoví:

„2. Platba částek stanovených soudním rozhodnutím, jejichž předmětem je vrácení daně za znečištění životního prostředí z motorových vozidel a daně za znečišťující emise z motorových vozidel, úroků vypočítaných až do dne úplného zaplacení a nákladů řízení, a jakékoliv jiné částky stanovené soudem, které se staly vykonatelnými do 31. prosince 2015, se vykoná v souladu s článkem XV [OUG č. 8/2014] v rozmezí pěti kalendářních let, přičemž každoročně se vyplatí 20 % z výše těchto částek.

3. Žádosti osob povinných k dani o vrácení částky upravené v odstavci 2 se vyřizují v souladu s ustanoveními [OG č. 92/2003] ve lhůtě 45 dnů od podání žádosti, přičemž platba ročních dílčích částek se provede podle harmonogramu o vrácení ročních dílčích částek vypracovaného pro tyto účely, […].“

8 Článek 3 uvedené vyhlášky stanoví:

„Částky uvedené v čl. 1 odst. 2 včetně všech jejich nápravných částek, které vyplývají z aktualizace účinné ke dni platby, jsou pokryty částkami vybíranými na základě daně [ekologické] do rozpočtu Fondů pro životní prostředí.“

9 Příloha 1 vyhlášky č. 365/741/2014 zavádí ve své kapitole I postup použitelný na úhradu částek podle čl. XV odst. 1 OUG č. 8/2014 upravených v soudních rozhodnutích, jejichž předmětem je vrácení daně za znečištění životního prostředí z motorových vozidel a daně za znečišťující emise z motorových vozidel.

10 Podle bodů 7 a 19 kapitoly I této přílohy 1:

„7. K žádosti o vrácení je nutné pro účely ověření přiložit následující dokumenty:

a) ověřenou kopii vykonatelného rozsudku;

b) průkaz totožnosti fyzické osoby nebo zástupce právnické osoby spolu s kopií plné mocí, která mu byla udělena;

[…]

19. Příslušný správce daně za účelem úhrady jednotlivých ročních splátek vyřizuje a provádí případné započtení v souladu s plánem aktualizovaných částek a úroků stanoveným v bodě 11, přičemž zohledňuje všechny daňové závazky plátce v okamžiku splatnosti výplaty každé splátky.“

11 Ordonanța Guvernului nr. 22 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii (nařízení vlády č. 22 o výkonu platebních povinností veřejných orgánů určených exekučními tituly) ze dne 30. ledna 2002 (*Monitorul Oficial al României*, část I č. 81 ze dne 1. února 2002), ve znění použitelném ve věci v původním řízení (dále jen „OG č. 22/2002“), v článku 1 stanoví:

„1. Pohledávky určené exekučním titulem vůči veřejným orgánům a orgánům veřejné moci se hradí prostřednictvím částek schválených za tímto účelem v jejich rozpočtech anebo případně kategoriích výdajů, do kterých spadá dotčená platební povinnost.

2. Pohledávky určené exekučním titulem vůči veřejným orgánům a orgánům veřejné moci nelze hradit prostřednictvím částek určených podle schváleného rozpočtu na pokrytí organizačních a provozních výdajů, včetně výdajů na zaměstnance, které jim mají umožnit plnit jejich úlohy a zákonné cíle, pro které byly vytvořeny.“

12 Článek 2 uvedeného nařízení stanoví:

„Pokud není výkon pohledávek určených exekučním titulem zahájen nebo pokud nepokračuje pro nedostatek peněžních prostředků, je orgán, který je dlužníkem, povinen přijmout do šesti měsíců nezbytná opatření ke splnění své platební povinnosti. Tato lhůta běží ode dne, kdy dlužník obdržel výzvu k zaplacení oznámenou příslušným exekučním orgánem na žádost věřitele.“

13 Podle článku 3 OG č. 22/2002:

„V případě, že veřejné orgány nesplní platební povinnost uvedenou v článku 2, může věřitel podat návrh na výkon rozhodnutí v souladu s občanským soudním řádem a/nebo jinými právními předpisy použitelnými v této oblasti.“

14 Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 2336 pentru aprobarea Procedurii de punere în aplicare a titlurilor executorii în baza cărora se solicită înființarea popririi conturilor autorităților și instituțiilor publice deschise la nivelul unităților Trezoreriei Statului (vyhláška ministra veřejných financí č. 2336

o zavedení postupů pro vykonávání exekučních titulů, na základě kterých došlo k zablokování účtů veřejných orgánů a orgánů veřejné moci otevřených u státní pokladny) ze dne 19. července 2011, ve znění pozdějších změn a doplňků (dále jen „nařízení č. 2336/2011“), v článku 10a stanoví:

„1. V případě rozhodnutí soudu o zablokování účtů, lze výkon rozhodnutí provést pouze ze zablokovaných částek ve vlastnictví dlužníka nebo z částek, které mu dluží třetí osoby, jež umožňují uspokojení pohledávek, které veřejné orgány a orgány veřejné moci uznaly za splatné, aniž jsou dotčena omezení uvedená v čl. 1 odst. 2 OG č. 22/2002, schváleného ve znění doplněném zákonem č. 288/2002, ve znění pozdějších změn a doplňků.

2. V případech uvedených v odstavci 1 se obdobně použije postup pro vykonávání exekučních titulů uvedený v článcích 1 až 10.“

15 Daňové řízení je upraveno OG č. 92/2003.

16 Článek 116 tohoto nařízení vlády, nazvaný „Započtení“, v odstavcích 1, 2, 4 a 6 uvádí:

„1. Pohledávky státu nebo správních a územních celků nebo jejich částí, které představují daně, poplatky, příspěvky nebo jakékoliv jiné částky splatné do souhrnného konsolidovaného rozpočtu, zanikají započtením s pohledávkami dlužníka, které představují částky, které se mají uhradit, vrátit nebo zaplatit ze státního rozpočtu, až do výše nejnižších částek, pokud jsou obě strany vzájemně věřiteli a dlužníky, pod podmínkou, že dotčené pohledávky spravují tytéž veřejné orgány, včetně jejich podřízených jednotek.

2. Daňové pohledávky dlužníka se započítávají s relevantními závazky ze stejného rozpočtu a zbývající rozdíl se přiměřeně započte se závazky vyplývajícími z jiných rozpočtů, aniž jsou dotčeny podmínky stanovené v prvním odstavci.

[…]

4. Nestanoví-li zákon jinak, započtení se provede bez dalšího ke dni, ke kterému pohledávky existují současně, jsou jisté, splatné a vymahatelné.

[…]

6. Příslušný daňový orgán na žádost dlužníka nebo z úřední povinnosti určí, že došlo k započtení [...]“

17 Článek 24 Legea contenciosului administrativ nr. 554 (zákon č. 554, soudní řád správní) ze dne 2. prosince 2004 (*Monitorul Oficial al României*, část I č. 1154 ze dne 7. prosince 2004), ve znění doplňků, nazvaný „Povinnost vykonat rozhodnutí“, v odst. 1 stanoví:

„Pokud je veřejný orgán po vyhovění žalobě povinen přijmout, nahradit nebo změnit správní akt nebo přijmout jiný akt či provést některé správní úkony, pravomocný rozsudek je vykonán dobrovolně ve lhůtě stanovené tímto rozsudkem, a není-li taková lhůta stanovena, nejpozději do 30 dní ode dne nabytí právní moci rozsudku.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

18 Silvia Georgiana Câmpean zaregistrovala v Rumunsku motorové vozidlo zakoupené v Německu. Pro účely registrace zaplatila S. G. Câmpean dne 18. ledna 2012 částku ve výši 2 737 rumunských lei (RON) (přibližně 615 eur) na základě daně za znečišťující emise z motorových vozidel, kterou stanoví zákon č. 9/2012.

19 Žalobou podanou dne 21. února 2012 se S. G. Câmpean domáhala u Tribunalul Sibiu (Krajský soud v Sibiu) vrácení této částky a vyplacení úroků vypočítaných do data skutečného vrácení s odůvodněním, že tato daň je neslučitelná s unijním právem.

20 Jelikož měl předkládající soud pochybnosti o slučitelnosti uvedené daně s unijním právem, rozhodnutím ze dne 15. října 2012 se rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru předběžnou otázku.

21 Usnesením ze dne 3. února 2014, Câmpean et Ciocoiu (C-97/13 a C-214/13, nezveřejněno, EU:C:2014:229) Soudní dvůr rozhodl, že článek 110 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že brání takové dani, jako je daň za znečišťující emise z motorových vozidel upravená zákonem č. 9/2012. Soudní dvůr neomezil časové účinky svého rozhodnutí.

22 Předkládající soud v rámci stejného sporu kromě toho vyjádřil pochybnosti, pokud jde o slučitelnost unijního práva a určitých nástrojů přijatých Radou Evropy s vnitrostátní právní úpravou přijatou až po vydání tohoto usnesení Soudního dvora o změnách ve vrácení neoprávněně vybraných daní a zejména článku XV předpisu OUG č. 8/2014.

23 Tato právní úprava stanoví zejména rozložení vrácení neoprávněně vybrané částky na období pěti let s roční splátkou ve výši 20 % z celkové požadované částky, jakož i vrácení úroků a nákladů řízení. Podle předkládajícího soudu taková právní úprava, která neumožňuje výkon soudních rozhodnutí v přiměřené lhůtě, zasahuje zejména do práva na účinné vrácení neoprávněně vybraných daní, do vlastnických práv a do práva na spravedlivý proces.

24 Za těchto podmínek se Tribunalul Sibiu (Krajský soud v Sibiu) rozhodl dne 22. dubna 2014 přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru první předběžnou otázku.

25 Následně uvedený soud znovu otevřel ústní část řízení ve sporu, který projednává. Při této příležitosti žalobkyně v původním řízení uvedla, že by předkládající soud měl – při zohlednění vstupu v platnost aktů, kterými se provádí článek XV OUG č. 8/2014, a aktů použitelných na postup při výkonu rozhodnutí proti státu nebýt článku XV – doplnit svoji předběžnou otázku. Vzhledem k tomu, že tyto akty budou mít za následek zpomalení vrácení neoprávněně zaplacených daní jednotlivcům, přičemž tito nemají oplátkou možnost požadovat výkon rozhodnutí určujících jejich pohledávky, předkládající soud doplnil svoji první předběžnou otázku pěti dalšími otázkami.

26 V důsledku výše uvedeného předložil Tribunalul Sibiu (Krajský soud v Sibiu) Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Lze článek 6 SEU, články 17, 20, čl. 21 odst. 1 a článek 47 [Listiny], zásadu vrácení daní zakázaných unijním právem na základě judikatury Soudního dvora, doporučení Výboru ministrů Rady Evropy č. 16/2003 a rezoluci Parlamentního shromáždění Rady Evropy č. 1787/2011 vykládat v tom smyslu, že brání takovému ustanovení, jako je článek XV [OUG č. 8/2014]?“

2) Lze unijní právo, na které se odkazuje v [první předběžné otázce], a doporučení Výboru ministrů Rady Evropy č. 16/2003, rezoluci Parlamentního shromáždění Rady Evropy č. 1787/2011 a doporučení Výboru ministrů č. (80)2 vykládat v tom smyslu, že brání takové právní úpravě, jako je [nařízení č. 365/741/2014], články 1 až 3 [OG č. 22/2002] a [nařízení č. 2336/2011]?

3) Je třeba výše uvedené unijní právo a judikaturu Soudního dvora [(rozsudek ze dne 22. června 1989, Constanzo, 103/88, EU:C:1989:256)] vykládat v tom smyslu, že vnitrostátní správní orgány (v projednávaném případě daňové orgány a orgány životního prostředí) musí z úřední povinnosti a bezodkladně vykonat soudní rozhodnutí vydaná ve správní a daňové oblasti, aniž by osoba, v jejíž prospěch se má provést vrácení, musela podat návrh na výkon rozhodnutí nebo dodržet další formální požadavky uložené žalovaným dlužníkem?

4) Jaká je podle unijního práva „bezodkladná“ lhůta, v níž musejí vnitrostátní správní orgány vykonat soudní rozhodnutí ve správní a daňové oblasti nebo provést zápočet nároků osob, v jejichž prospěch se má provést vrácení, s jinými vzájemnými závazky vůči státu?

5) Je třeba unijní právo vykládat v tom smyslu, že takové sankce, jako jsou sankce stanovené v kapitole II bodu 1 písm. b) doporučení Výboru ministrů Rady Evropy č. 16/2003, a sice pokuta stanovená v čl. 24 odst. 3 [zákona č. 554, soudní řád správní], lze uplatnit i v případě nesplnění peněžních závazků, které správnímu orgánu vyplývají ze soudního rozhodnutí?

6) Jaký majetek lze v souladu s kapitolou II bodem 2 písm. d) doporučení Výboru ministrů Rady Evropy č. 16/2003 zabavit v případě výkonu soudního rozhodnutí proti veřejné správě?“

K pravomoci Soudního dvora a přípustnosti žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

27 Rumunská vláda namítá nepřípustnost předběžných otázek v plném rozsahu, jelikož odpověď na předběžné otázky by byla pro řešení sporu v původním řízení zbytečná. Domnívá se, že tyto otázky se týkají úpravy výkonu soudního rozhodnutí, zatímco předmětem rozhodnutí, které předkládající soud vydá v probíhajícím sporu, je výhradně žádost jednotlivce o vrácení daně neoprávněně vybrané státem. Vzhledem k tomu, že soudní řízení ještě nebude ukončeno a pro nedostatek důkazů prokazujících, že S. G. Câmpean požádala předkládající soud, aby přijal předběžná opatření k výkonu soudního rozhodnutí, které vydá, by nebylo namístě, aby si předkládající soud kladl otázku o pravidlech výkonu tohoto rozhodnutí.

28 Rumunská vláda podpůrně namítá částečnou nepřípustnost předběžných otázek v rozsahu, v němž některé předběžné otázky míří na instrumenty Rady Evropy, které nejsou součástí unijního práva.

29 V tomto ohledu je třeba zaprvé připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora se na otázky týkající se výkladu unijního práva položené vnitrostátním soudem v právním a skutkovém rámci, který tento soud vymezí v rámci své odpovědnosti a jehož správnost nepřísluší Soudnímu dvoru ověřovat, vztahuje domněnka relevance. Konkrétně Soudnímu dvoru nepřísluší, aby v rámci systému soudní spolupráce zavedené článkem 267 SFEU ověřoval nebo zpochybňoval správnost výkladu vnitrostátního práva předkládajícím soudem, jelikož tento výklad spadá do výlučné pravomoci vnitrostátního soudu. Proto musí Soudní dvůr, pokud je mu vnitrostátním soudem předložena žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, vycházet z výkladu vnitrostátního práva, který mu byl poskytnut uvedeným soudem (viz zejména rozsudek ze dne 6. října 2015, Târșia, C-69/14, EU:C:2015:662, body 12 a 13 a citovaná judikatura).

30 Odmítnutí Soudního dvora rozhodnout o žádosti podané vnitrostátním soudem je kromě toho možné pouze tehdy, je-li zjevné, že žádaný výklad unijního práva nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení, jestliže se jedná o hypotetický problém nebo také jestliže Soudní dvůr nedisponuje skutkovými nebo právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny (rozsudky ze dne 21. května 2015, Verder LabTec, C-657/13, EU:C:2015:331, bod 29, a ze dne 6. října 2015, Târșia, C-69/14, EU:C:2015:662, bod 14 a citovaná judikatura).

31 V projednávaném případě by ztotožnění se s argumentací rumunské vlády, podle které předkládající soud nemůže v rámci sporu v původním řízení rozhodnout o pravidlech výkonu rozhodnutí, které vydá v souvislosti s žádostí o vrácení podanou S. G. Câmpean, znamenalo vykládat vnitrostátní právo, což spadá do výlučné pravomoci předkládajícího soudu.

32 Z předkládacího rozhodnutí a jeho doplnění totiž jasně vyplývá, že se předkládající soud považuje za příslušný k použití právní úpravy týkající se pravidel výkonu rozhodnutí, které vydá ve věci samé ve fázi řízení, v které se před ním spor nachází. Kromě toho S. G. Câmpean ve svém vyjádření tvrdila, že požadovala od předkládajícího soudu, aby rozhodnutí, které vydá ve věci samé, bylo okamžitě a bezpodmínečně vykonatelné a aby se na jeho výkon nepoužil článek XV OUG č. 8/2004.

33 Za těchto okolností a z nedostatku jiných důkazů vedoucích k závěru, že odpovědi Soudního dvora na předběžné otázky by nebyly užitečné pro rozhodnutí sporu v původním řízení, nebyla domněnka relevance, které tyto otázky požívají – připomenutá v bodě 29 tohoto rozsudku – v projednávaném případě vyvrácena.

34 Pokud jde zadruhé o argument, kterým rumunská vláda namítá nepřípustnost žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce, co se týče výkladu instrumentů Rady Evropy, které jsou uvedeny v předběžných otázkách, je třeba připomenout, že pravomoc Soudního dvora k výkladu v rámci řízení o předběžných otázkách, tak jak vyplývá z ustanovení 267 SFEU, se vztahuje pouze na ustanovení, která jsou součástí práva Unie (rozsudek ze dne 4. května 2010, TNT Express Nederland, C-533/08, EU:C:2010:243, bod 59 a citovaná judikatura), mezi něž nepatří instrumenty Rady Evropy, na které se odvolává předkládající soud ve své první, druhé, páté a šesté předběžné otázce. Soudní dvůr tedy nemá pravomoc odpovídat na tyto otázky v rozsahu, v němž se přímo týkají výkladu uvedených instrumentů.

35 S výhradou upřesnění poskytnutého v předchozím bodě je třeba prohlásit, že Soudní dvůr je příslušný k zodpovězení předběžných otázek a žádost o rozhodnutí o předběžné otázce je přípustná.

K předběžným otázkám

36 Podstatou otázek předkládajícího soudu, které je třeba zkoumat společně, je otázka, zda musí být unijní právo vykládáno v tom smyslu, že brání takovému systému vrácení daní vybraných v rozporu s unijním právem spolu s úroky, jejichž částka byla určena vykonatelnými soudními rozhodnutími, jako je systém upravený v článku XV OUG č. 8/2004 a nařízením č. 365/741/2014 nebo podpůrně v článcích 1 až 3 OG č. 22/2002 a v článku 10a nařízení č. 2336/2011.

37 V tomto ohledu z ustálené judikatury vyplývá, že nárok na vrácení daní vybraných v členském státě v rozporu s pravidly unijního práva je důsledkem a doplňkem práv přiznaných jednotlivcům ustanoveními unijního práva zakazujícími takovéto daně, jak je vyložil Soudní dvůr. Členské státy tedy v zásadě musí daně vybrané v rozporu s unijním právem spolu s úroky vrátit (viz rozsudek ze dne 6. října 2015, Târșia, C-69/14, EU:C:2015:662, body 24 a 25 a citovaná judikatura).

38 Při neexistenci unijní právní úpravy v oblasti vracení neoprávněně vybraných vnitrostátních daní je na každém členském státu, aby na základě zásady procesní autonomie určil příslušné soudy a upravil procesní podmínky soudních řízení určených k zajištění ochrany práv, která daňovým poplatníkům vyplývají z unijního práva (viz zejména rozsudek ze dne 6. října 2015, Târșia, C-69/14, EU:C:2015:662, bod 26 a citovaná judikatura).

39 Procesní podmínky soudních řízení určených k zajištění ochrany práv, která daňovým poplatníkům vyplývají z unijního práva, však nesmějí být méně příznivé než ty, které se týkají obdobných řízení na základě vnitrostátního práva (zásada rovnocennosti), ani upravené takovým způsobem, aby v praxi znemožňovaly nebo nadměrně ztěžovaly výkon práv přiznaných unijním právním řádem (zásada efektivity) (viz zejména rozsudek ze dne 6. října 2015, Târșia, C-69/14, EU:C:2015:662, bod 27 a citovaná judikatura).

40 Kromě toho je třeba připomenout, že Soudní dvůr již rozhodl, že podle zásady loajální spolupráce členský stát nemůže přijmout ustanovení, podle nichž vrácení daně, o které Soudní dvůr rozsudkem prohlásil, že je v rozporu s unijním právem nebo jejíž neslučitelnost s unijním právem vyplývá z takového rozsudku, podřizuje podmínkám, které se vztahují specificky na uvedené daně a které jsou méně příznivé než podmínky, které by byly na takové vrácení použity za jejich neexistence (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 10. září 2002, Prisco a CASER, C-216/99 a C-222/99, EU:C:2002:472, bod 77 a citovaná judikatura, a ze dne 2. října 2003, Weber's Wine World a ostatní, C-147/01, EU:C:2003:533, bod 87).

41 Otázky položené předkládajícím soudem je třeba přezkoumat z hlediska těchto zásad.

K zásadě loajální spolupráce

42 Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že článek XV OUG č. 8/2014 a nařízení č. 365/741/2014, kterým se stanoví prováděcí pravidla pro uvedený článek XV, byly přijaty až po usnesení ze dne 3. února 2014, Câmpean et Ciocoiu (C-97/13 a C-214/13, nezveřejněné, EU:C:2014:229), ve kterém Soudní dvůr rozhodl, že článek 110 SFEU brání takové dani, jako je daň za znečišťující emise z motorových vozidel, a že tato právní úprava byla přijata zejména z důvodu obtíží, které se vyskytovaly při výkonu soudních rozhodnutí, jejichž předmětem bylo vrácení částky neoprávněně vybraných daní. Cílem uvedené právní úpravy je v tomto ohledu stanovit procesní pravidla specificky použitelná na výkon soudních rozhodnutí, která mají takový předmět.

43 Za těchto podmínek a s ohledem na judikaturu připomenutou v bodě 40 tohoto rozsudku přísluší předkládajícímu soudu, aby přezkoumal, zda jsou procesní pravidla méně příznivá než procení pravidla, která by byla použita za jejich neexistence na takové vrácení, jako je vrácení dotčené ve věci v původním řízení.

44 Zásada loajální spolupráce musí být tudíž vykládána v tom smyslu, že brání členskému státu přijmout ustanovení, podle nichž vrácení daně, o které Soudní dvůr rozsudkem prohlásil, že je v rozporu s unijním právem nebo jejíž neslučitelnost s unijním právem vyplývá z takového rozsudku, podřídil podmínkám, které se vztahují specificky na uvedené daně a které jsou méně příznivé než podmínky, které by byly na takové vrácení použity za jejich neexistence, což přísluší v projednávané věci ověřit předkládajícímu soudu.

K zásadě rovnocennosti

45 Podle ustálené judikatury dodržení zásady rovnocennosti předpokládá, že členské státy nestanoví méně příznivá procesní pravidla pro žádosti o vrácení daně založené na porušení unijního práva než procesní pravidla, která se použijí na obdobné procesní prostředky z hlediska jejich předmětu, důvodu a hlavních znaků, které jsou založeny na porušení vnitrostátního práva (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. července 2012, Littlewoods Retail a další, C-591/10, EU:C:2012:478, bod 31 a citovaná judikatura).

46 Je v zásadě na vnitrostátním soudu, který má přímou znalost procesních pravidel, která mají ve vnitrostátním právu zajistit ochranu práv, jež pro jednotlivce vyplývají z unijního práva, ověřit, zda jsou tato procesní pravidla v souladu se zásadou rovnocennosti. Soudní dvůr však může za účelem posouzení poskytnout předkládajícímu soudu, který musí posouzení provést, určité poznatky související s výkladem unijního práva (viz rozsudky ze dne 1. prosince 1998, Levez, C-326/96, EU:C:1998:577, body 39 a 40, a ze dne 19. července 2012, Littlewoods Retail a další, C-591/10, EU:C:2012:478, bod 31).

47 Z článku XV odst. 1 OUG č. 8/2014 vyplývá, že toto ustanovení směřuje k úpravě procesních pravidel o vyplacení částek stanovených soudním rozhodnutím, jejichž předmětem je vrácení neoprávněně vybrané daně, úroků vypočítaných až do dne úplného zaplacení těchto částek, nákladů řízení a jakékoliv jiné částky stanovené soudem. Uvedený článek XV stanoví v odstavcích 1 až 4, že výplata těchto částek je rozložena na dobu pěti let, přičemž každoročně se vyplatí 20 % z výše těchto částek, že žádosti o vrácení se vyřizují ve lhůtě 45 dnů od jejich podání a že se všechna řízení o výkonu rozhodnutí přerušují během období pěti let uvedeného v odstavci 1 tohoto ustanovení.

48 Článek 3 nařízení č. 365/741/2014 uvádí, že splatné částky jsou pokryty částkami vybíranými na základě ekologické daně do rozpočtu Fondů pro životní prostředí. Kromě toho se podle bodu 7 přílohy 1 nařízení č. 365/741/2014 spolu s každou žádostí o vrácení předkládají pro účely ověření některé dokumenty, jako jsou ověřená kopie vykonatelného rozhodnutí a průkaz totožnosti fyzické osoby. Bod 19 této přílohy stanoví, že příslušný správce daně za účelem úhrady jednotlivých ročních splátek vyřizuje a provádí případné započtení, přičemž zohledňuje všechny daňové závazky plátce v okamžiku splatnosti výplaty každé splátky.“

49 Pro prokázání, že procesní pravidla jsou analogická k těm, která jsou použitelná na obdobné procesní prostředky založené na porušení vnitrostátního práva, uvedla rumunská vláda ve svých vyjádřeních mechanismus rozložené výplaty mzdových nároků jednotlivců, které dluží na základě vnitrostátního práva veřejná správa, na dobu pěti let.

50 Rumunská vláda rovněž uvedla, že lhůta 45 dnů, ve které musí být vyřízena žádost o výkon soudního rozhodnutí týkající se vrácení neoprávněně vybraných daní, odpovídá lhůtě 45 dnů, která se obecně použije na vyřízení žádostí o vrácení částek ze státního rozpočtu.

51 Pro rozhodnutí o tom, jestli jsou dodrženy požadavky zásady rovnocennosti ve věci v původním řízení, přísluší předkládajícím soudu, aby nejprve prozkoumal, zda procesní prostředky, na které se použijí procesní pravidla, která rumunská vláda považuje za analogická k procesním pravidlům upraveným v čl. XV OUG č. 8/2014 a nařízení č. 365/741/2014, jsou z pohledu jejich důvodu, předmětu a hlavních znaků obdobné procesním prostředkům založeným na porušení unijního práva, jako je procesní prostředek dotčený ve věci v původním řízení.

52 Zřejmě nejde o týž případ, jak rovněž uvedl generální advokát v bodě 34 svého stanoviska, pokud jde o procesní prostředky směřující k vrácení nevyplacených odměn za práci, které dluží veřejná správa, což však musí ověřit předkládající soud.

53 Poté, co se určí vnitrostátní procesní prostředek nebo prostředky obdobné prostředku dotčenému ve věci v původním řízení, který je založen na unijním právu, bude na předkládajícím soudu, aby zadruhé určil, zda procesní podmínky použitelné na takové vnitrostátní procesní prostředky nejsou ve skutečnosti příznivější než procesní podmínky použitelné ve věci v původním řízení podle článku XV OUG č. 8/2014 a nařízení č. 365/741/2014.

54 Konečně pokud jde o vnitrostátní právní úpravu, která se podle předkládajícího soudu použije ve věci, která mu byla předložena, pokud by měl předkládající soud za to, že zásada rovnocennosti brání článku XV OUG č. 8/2014 a nařízení č. 365/741/2014, a tedy článkům 1 až 3 OG č. 22/2002 a článku 10a nařízení č. 2336/2011, žádná informace ze spisu, kterým disponuje Soudní dvůr, neumožňuje uzavřít, že tato právní úprava se použije odlišným způsobem pro spory založené na unijním právu a pro obdobné spory založené na vnitrostátním právu, neboť tato právní úprava se jeví být všeobecně použitelnou právní úpravou pro správní spory, což bylo rovněž potvrzeno při jednání žalobkyní v původním řízení.

55 Ostatně s ohledem na některé argumenty předložené žalobkyní v původním řízení ve vyjádřeních, které by mohly být chápány v tom smyslu, že pravidla výkonu soudních rozhodnutí, jejichž předmětem jsou práva vycházející z unijního právního řádu, musí být totožná bez ohledu na povahu sporu, je třeba

zdůraznit, že dodržování zásady rovnocennosti vyžaduje rovné zacházení s procesními prostředky založenými na porušení vnitrostátního práva a s obdobnými prostředky založenými na porušení unijního práva, a nikoliv rovnocennost vnitrostátních procesních pravidel, která se použijí na spory odlišné povahy nebo spory náležející do dvou odlišných právních odvětví (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 6. října 2015, Orizzonte Salute, C-61/14, EU:C:2015:655, bod 67, a ze dne 6. října 2015, Târșia, C-69/14, EU:C:2015:662, bod 34 a citovaná judikatura).

56 Zásada rovnocennosti musí být tudíž vykládána v tom smyslu, že brání členskému státu stanovit méně příznivá procesní pravidla pro žádosti o vrácení daně založené na porušení unijního práva než procesní pravidla, která se použijí na obdobné procesní prostředky založené na porušení vnitrostátního práva. Je věcí předkládajícího soudu, aby provedl ověření nezbytná k zajištění dodržování této zásady, pokud jde o právní úpravu použitelnou ve sporu, který mu byl předložen.

K zásadě efektivity

57 Pokud jde o požadavky na zásadu efektivity, je třeba zaprvé posoudit, zda systém vrácení daně vybrané v rozporu s unijním právem, jako je systém zavedený pravidly stanovenými v článku XV OUG č. 8/2014 a nařízení č. 365/741/2014, nadměrně ztěžuje nebo znemožňuje výkon práv přiznaných unijním právním řádem, s přihlédnutím k místu těchto pravidel v řízení jako celku, k průběhu tohoto řízení a zvláštnostem těchto pravidel u různých vnitrostátních soudních orgánů (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 27. června 2013, Agrokonsulting-04, C-93/12, EU:C:2013:432, bod 48, a ze dne 6. října 2015, Târșia, C-69/14, EU:C:2015:662, body 36 a 37).

58 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že podle této právní úpravy se musí jednotlivec, kterému bylo soudním rozhodnutím přiznáno právo na vrácení sporné daně, obrátit na příslušný orgán veřejné moci a tam předložit žádost o vrácení částky zaplacené na základě této daně, společně s dokumenty, které jsou nezbytné pro výkon povinností, jež přísluší dotčenému orgánu na základě tohoto exekučního titulu. Na rozdíl od názoru, který patrně zastává žalobkyně v původním řízení, se nejeví, že by takový požadavek sám o sobě a při neexistenci důkazů – zejména o případných překážkách týkajících se například nepřiměřených nákladů takového řízení – nadměrně ztěžoval vrácení takových daní, jak uvedl rovněž generální advokát v bodech 44 a 45 svého stanoviska.

59 Jinak je tomu v případě, když jednotlivec, který obdržel takový exekuční titul na konci soudního řízení a požádal o výkon tohoto rozhodnutí u příslušného orgánu veřejné moci, namítá lhůtu pěti let podle právní úpravy dotčené v původním řízení pro vrácení celé splatné částky, což má za následek udržování protiprávního stavu, namísto jeho odstranění bez zbytečného prodlení.

60 Kromě toho vrácení splatných částek závisí v souladu s čl. 3 nařízení č. 365/741/2014 – a jak to uvedly i zúčastněné strany na jednání – na disponibilitě peněžních prostředků vybraných na základě daně za motorová vozidla, a to za ekologickou daň. Jednotlivec v této souvislosti nemá žádný prostředek, který by mu umožnil donutit příslušný orgán veřejné moci splnit svoje povinnosti, když je přestane plnit dobrovolně, vzhledem k tomu, že výkon rozhodnutí obecného práva je podle té samé právní úpravy vyloučen po dobu této pětileté lhůty.

61 Za těchto okolností je třeba se domnívat, že takový systém vrácení částek vybraných v rozporu s unijním právem, zvýšených o úroky, jejichž výše byla určená vykonatelným soudním rozhodnutím, jako celek staví jednotlivce do situace dlouhotrvající nejistoty, co se týče dne, kdy dosáhne vrácení celé částky neoprávněně vybrané daně, aniž by měl prostředky, které by mu umožňovaly donutit orgán veřejné moci k plnění svých povinností, jestliže tak neučiní dobrovolně, ať už z důvodů spojených s chybějícími peněžními prostředky, nebo z jiných důvodů.

62 Systém vrácení daní vybraných v rozporu s unijním právem, jako je systém upravený v článku XV OUG č. 8/2014 a nařízení č. 365/741/2014, proto nadměrně ztěžuje výkon práv přiznaných unijním právním řádem a nesplňuje povinnost příslušející členským státům zajistit, aby bylo umožněno plné uplatňování těchto práv.

63 Rumunská vláda se omezuje na to, že odůvodňuje zavedení takového systému především ekonomickými obtížemi a institucionální patovou situací související s brzkým výkonem vykonatelných soudních rozhodnutí týkajících se vrácení daní vybraných v rozporu s unijním právem.

64 V této souvislosti přitom stačí připomenout, že členské státy, které vybraly daně v rozporu s unijním právem, mají s ohledem na judikaturu připomenutou v bodě 37 tohoto rozsudku povinnost vrátit je spolu s úroky. V tomto ohledu nelze připustit, jak to v podstatě rovněž uvedl generální advokát v bodě 47 svého stanoviska, aby se členský stát v postavení dlužníka ve sporu, jako je spor dotčený ve věci v původním řízení, mohl dovolávat nedostatku peněžních prostředků za účelem odůvodnění nemožnosti vykonat soudní rozhodnutí, kterým se jednotlivci přiznává právo vycházející z unijního právního pořádku.

65 Podobně procesní autonomie přiznaná členským státům, pokud jde o přijetí procesních pravidel upravujících vrácení daní vybraných v rozporu s unijním právem spolu s úroky, nemůže vést až k tomu, že jim umožní prakticky znemožnit nebo nadměrně ztížit výkon těchto práv z důvodů souvisejících s obtížemi s provedením výkonu nebo z čistě ekonomických důvodů.

66 Z toho vyplývá, že zásada efektivity musí být vykládána v tom smyslu, že brání takovému systému vrácení daní vybraných v rozporu s unijním právem spolu s úroky, jejichž výše byla stanovena vykonatelnými soudními rozhodnutími, jako je systém dotčený ve věci v původním řízení, který stanoví, že se vrácení takových daní rozloží na dobu pěti let, a který podmiňuje výkon takových rozhodnutí disponibilitou peněžních prostředků vybraných na základě jiné daně, aniž by jednotlivec měl možnost donutit veřejné orgány ke splnění jejich povinností, pokud je veřejné orgány neplní dobrovolně.

67 Pokud jde zadruhé o články 1 až 3 OG č. 22/2002 a článek 10a nařízení č. 2336/2011, tedy o právní úpravu, která se podle předkládajícího soudu použije ve věci, která mu byla předložena, za předpokladu, že se neuplatní článek XV OUG č. 8/2014 a nařízení č. 365/741/2014, Soudní dvůr bez dalších upřesnění uvádí, že použití této právní úpravy by zpomalilo nebo zabránilo skutečnému vrácení částek, které dluží veřejná správa.

68 Nejeví se však, že by taková lhůta šesti měsíců, jako je lhůta stanovená v článcích 2 a 3 OG č. 22/2002 přiznaná orgánu veřejné moci k tomu, aby dobrovolně splnil své povinnosti podle exekučního titulu, sama o sobě nadměrně ztěžovala výkon práv, která jednotlivcům vyplývají z unijního práva. Kromě toho je těmto jednotlivcům povoleno po uplynutí této lhůty zahájit řízení o výkonu rozhodnutí vůči veřejnému orgánu, který je dlužníkem, pokud tento orgán nesplní své povinnosti ve lhůtě stanovené pro dobrovolný výkon.

69 Jak přitom uvedla žalobkyně v původním řízení, pokud taková vnitrostátní právní úprava, jako jsou články 1 až 3 OG č. 22/2002 a článek 10a nařízení č. 2336/2011, prodlužuje výkon soudního rozhodnutí týkajícího se práv vycházejících z unijního právního pořádku nad rámec lhůty šesti měsíců stanovené v článcích 2 a 3 OG č. 22/2002 pouze z důvodu, že v rozpočtu určeném na vrácení takových částek chybí peněžní prostředky, přičemž jednotlivec nemá možnost donutit veřejné orgány ke splnění jejich povinností, ať už žádostí o předběžné opatření nebo jinými prostředky směřujícími k zajištění výkonu povinností veřejných orgánů upravených vnitrostátním právním řádem, taková právní úprava nesplňuje požadavky zásady efektivity, jelikož vrácení nadměrně ztěžuje, či dokonce prakticky činí nemožným. Předkládajícímu soudu přísluší ověřit, zda se ve věci v původním řízení jedná o tento případ.

70 Bez ohledu na použitelnost ustanovení Listiny na právní stav, jako je právní stav dotčený ve věci v původním řízení, který patří do působnosti unijního práva v rozsahu, v němž se předmět sporu ve věci v původním řízení týká vrácení daně vybrané v rozporu s článkem 110 SFEU a v němž jsou členské státy povinny v souladu s judikaturou připomenutou v bodě 37 tohoto rozsudku vrátit takovou daň s úroky, není třeba zkoumat otázky předkládajícího soudu ve vztahu k ustanovením Listiny, vzhledem k tomu, že informace uvedené výše umožňují předkládajícímu soudu rozhodnout spor v původním řízení.

71 Z výše uvedeného vyplývá, že:

— Zásada loajální spolupráce musí být vykládána v tom smyslu, že brání členskému státu přijmout ustanovení, podle nichž vrácení daně, o které Soudní dvůr rozsudkem prohlásil, že je v rozporu s unijním právem nebo jejíž neslučitelnost s unijním právem z takového rozsudku vyplývá, podřizuje podmínkám, které se vztahují specificky na uvedené daně a které jsou méně příznivé než podmínky, které by byly na takové vrácení použity za jejich neexistence, přičemž k ověření dodržování této zásady je v projednávané věci příslušný předkládající soud.

— Zásada rovnocennosti musí být vykládána v tom smyslu, že brání členskému státu stanovit méně příznivá procesní pravidla pro žádosti o vrácení daně založené na porušení unijního práva než procesní pravidla, která se použijí na obdobné procesní prostředky založené na porušení vnitrostátního práva. Je věcí předkládajícího soudu, aby provedl ověření nezbytná k zajištění dodržování této zásady, pokud jde o právní úpravu použitelnou ve sporu, který mu byl předložen.

— Zásada efektivity musí být vykládána v tom smyslu, že brání takovému systému vrácení daní vybraných v rozporu s unijním právem spolu s úroky, jejichž výše byla stanovena vykonatelnými soudními rozhodnutími, jako je systém dotčený ve věci v původním řízení, který stanoví, že se vrácení takových daní rozloží na dobu pěti let, a který podmiňuje výkon takových rozhodnutí disponibilitou peněžních prostředků vybraných na základě jiné daně, aniž by jednotlivec měl možnost donutit veřejné orgány ke splnění jejich povinností, pokud je veřejné orgány neplní dobrovolně. Je věcí předkládajícího soudu, aby ověřil, zda taková právní úprava, jako je právní úprava, která by se použila ve věci v původním řízení při neexistenci takového systému vrácení, splňuje požadavky zásady efektivity.

K nákladům řízení

72 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

Zásada loajální spolupráce musí být vykládána v tom smyslu, že brání členskému státu přijmout ustanovení, podle nichž vrácení daně, o které Soudní dvůr rozsudkem prohlásil, že je v rozporu s unijním právem nebo jejíž neslučitelnost s unijním právem vyplývá z takového rozsudku, podřizuje podmínkám, které se vztahují specificky na uvedené daně a které jsou méně příznivé než podmínky, které by byly na takové vrácení použity za jejich neexistence, přičemž k ověření dodržování této zásady je v projednávané věci příslušný předkládající soud.

Zásada rovnocennosti musí být vykládána v tom smyslu, že brání členskému státu stanovit méně příznivá procesní pravidla pro žádosti o vrácení daně založené na porušení unijního práva než procesní pravidla, která se použijí na obdobné procesní prostředky založené na porušení vnitrostátního práva. Je věcí předkládajícího soudu, aby provedl ověření nezbytná k zajištění dodržování této zásady, pokud jde o právní úpravu použitelnou ve sporu, který mu byl předložen.

Zásada efektivity musí být vykládána v tom smyslu, že brání takovému systému vrácení daní vybraných v rozporu s unijním právem spolu s úroky, jejichž výše byla stanovena vykonatelnými soudními rozhodnutími, jako je systém dotčený ve věci v původním řízení, který stanoví, že se vrácení takových daní rozloží na dobu pěti let, a který podmiňuje výkon takových rozhodnutí disponibilitou peněžních prostředků vybraných na základě jiné daně, aniž by jednotlivec měl možnost donutit veřejné orgány ke splnění jejich povinností, pokud je veřejné orgány neplní dobrovolně. Je věcí předkládajícího soudu, aby ověřil, zda taková právní úprava, jako je právní úprava, která by se použila ve věci v původním řízení při neexistenci takového systému vrácení, splňuje požadavky zásady efektivity.

Podpisy.